

Hồi Thứ Ba Mười Hai

HỦY HOẠI DUNG NHAN

Lữ Cừu Cốc cùng Từ Thanh Thu, hai chiếc bóng song song nhau, rời khỏi tiểu trấn vô danh. Theo ý Thanh Thu thì nên trực chỉ đến Nam Sơn Thành Tử. Còn Cừu Cốc thì muốn đi tìm cho gặp Thanh Thanh trước đã. Vì một là nàng chưa biết được thương thế của chàng ra sao, hai là đâu đâu nguy cơ đều như chực hồ sấn. Nàng vốn cô thân, sợ không khỏi gặp nhiều nguy hiểm.

Thanh Thu không phản đối ý kiến của chàng, hai người nhắm hướng Tử Vong Thành phi nhanh, đi được một tiếng đồng hồ bỗng nghe có tiếng ồn ào nơi xa vọng tới, Cừu Cốc lúc này mất tai linh mẫn lẹ lừng. Lập tức quay mình, theo nơi phát ra tiếng động tìm kiếm, quả thấy xa xa một người trung niên bịt mặt đang bị một bọn người của Thiên Độc Cốc vây khốn. Ngọc Thông công tử cầm quạt phe phẩy đứng ngoài.

Cừu Cốc đã biết thư sinh bịt mặt vốn là bạn chứ chẳng phải thù. Nên thân người chưa đến nơi đã nóng lòng quát lớn:

– Ngừng tay.

Ngọc Thông công tử vừa thấy mặt Cừu Cốc đã vội vã ra lệnh cho bọn thuộc hạ, tung mình chạy vào rừng mất dạng.

Cừu Cốc lâu nay xem Ngọc Thông chẳng ra quái gì. Nên cứ để cho bọn hăn chuồn đi. Chàng đến trước mặt thư sinh đang định hỏi han thì đã nghe thư sinh than:

– Thật nguy! Thanh Thanh đã bị bọn chúng bắt đi rồi.

Cừu Cốc đã đoán biết nội tình. Nên lặng đi như không hề để ý đến. Thư sinh bịt mặt bỗng nhìn chàng từ đầu chí thân, đoạn vui vẻ nói:

– Thái Âm Chân Sát trong người con đã chữa được rồi sao?

– Vâng, cũng may được một vị tiên bối giúp sức, nên đã bớt rồi.

– Thật cảm ơn trời đất.

Cừu Cốc sửng sốt:

– Xin tiên bối cho biết tôn tánh, sao quan tâm đến tại hạ thế.

Thư sinh bịt mặt xúc động.

– Hài nhi, chẳng lẽ giọng nói của mẹ con cũng không nhận ra sao?

Cừu Cốc kinh ngạc buột miệng kêu:

– Mẹ! Sao mẹ lại cải trang như thế này?

– Vì mẹ muốn theo dõi kẻ đã mạo danh làm cha con, nên mới lấy áo quần

của cha con mặc vào.

Cửu Cốc liền ngã người vào lòng mẹ, thốn thức oán trách:

– Mẹ. Mẹ không nên dối con đến thế này.

Đoạn chàng lấy tay nhẹ nhẹ gỡ tấm mặt nạ trên mặt mẹ chàng ra.

Dương Dung Thường thở dài ảo não:

– Chớ nên gỡ ra, con trông thấy sẽ đau lòng lắm.

Nhưng Cửu Cốc cứ từ từ vén lên để xem lại dung nhan của mẹ chàng mà từ lâu chàng không hề gặp nhưng khi chàng đã vén cả lên thì người chàng không khỏi kinh sợ đôi tay run rẩy giọng nói bi thương.

– Mẹ! Sao mẹ lại ra nông nỗi này?

Một tiếng thở dài, tiếp theo Dung Thường chậm rãi kể:

– Mẹ từ trên núi cao ngàn trượng bị đánh rơi. Mạng sống còn được là may mắn lắm rồi. Dung nhan xấu tốt giờ đây mẹ cũng chẳng cần.

Cửu Cốc ôm chầm lấy mẹ thốn thức giây lâu bỗng chàng nghiêng răng cắn hận.

– Đây cũng là do thằng cướp cạn Đường Hoàng tạo ra cả. Con thề quyết cùng hấn chằng đội trời chung.

Dương Dung Thường chậm rãi phủ lại tấm mặt nạ, trầm tĩnh nói:

– Việc này tạm gác lại đã. Sau này mẹ sẽ tìm hấn để thanh toán. Hiện giờ cục thế mười phần gay go. Phổ Kiếm Minh đã huy động toàn lực. Đang tìm kiếm con đấy.

Cửu Cốc như tự tin ở mình cười nói:

– Nhưng, ngày kết liễu của bọn chúng không còn bao lâu nữa.

Dương Dung Thường bỗng đưa mắt nhìn về Thanh Thu này giờ đang đứng bên Cửu Cốc, coi bộ hai người rất gần gũi, nên buột miệng hỏi:

– Vị cô nương này là ai?

– Nàng gọi Từ Thanh Thu, là... là...

Thanh Thu là cô gái thông minh, vội vã bước lên đỡ lời:

– Tiểu tước (con dâu) Từ Thanh Thu xin tham kiến mẹ.

Dung Thường không khỏi ngạc nhiên: Cửu Cốc tiếp lời:

– Chúng con nhờ Ân chủ đứng chủ hôn, tối quan đã kết nghĩa vợ chồng.

Trên đời, hỏi người mẹ nào không muốn cho con trai mình sớm thành gia thất. Đối với Thanh Thu, Dung Thường tuy thương mến lắm, nhưng thấy Thanh Thu mặt mày nhân hậu điểm kiêu, dáng điệu phi phàm, ăn nói khôn ngoan, nên bà vui mừng nắm lấy tay nàng thân mật:

– Như vậy thì thật là phước cho Cốc nhi.

Cừu Cốc có vẻ bờ ngỡ vì Thanh Thanh là do mẹ chàng đính hôn cho chàng từ nhỏ, nhưng bởi trong cơn tức giận chàng đã tự hủy bỏ hôn ước. Giờ đây lại thấy mẹ chàng không hề nói ra một lời trách móc, càng khiến cho chàng cảm thấy bất rút.

Dung Thường vuốt tóc Thanh Thu rồi lại thở dài nói:

– Thanh Thanh là một đứa bé đáng tội nghiệp, chỉ vì lão Hàn Kỳ hồ đồ quá đổi.

Cừu Cốc cũng xúc động:

– Ngọc Thông là hạng người không được hiền lành, con quyết không thể để cho em Thanh phải khổ vì y.

Vừa nói người chàng vừa xông vào rừng cây.

Dung Thương vội vã gọi:

– Cừu nhi. Con định đi đâu đấy?

– Xử phạt tên Ngọc Thông

Lời vừa dứt thì người chàng cũng đã mất dạng. Thật ra trong thời gian họ nói chuyện với nhau, Ngọc Thông đã đi xa lắm rồi. Nhưng vì lòng phần uất. Cừu Cốc bất kể thời gian, cắm đầu vượt qua hai ngọn núi, bỗng thấy phía trước bày ra một cảnh thương tâm.

Ven cánh rừng già, nằm một dọc năm sáu tử thi, máu me đầy mình. Có kẻ đứt tay, có người cụt cẳng, lại thêm thân thể bị đâm nhiều vết dao, đủ thấy kẻ hành hung chưa hả cơn giận dữ. Duy chỉ có một chiếc thân còn nguyên vẹn, nhưng trên mặt bị máu me ràn rụa.

Cừu Cốc vừa nhìn kỹ chiếc thân ấy liền giật mình nhảy đến vừa ôm dậy vừa gọi:

– Thanh muội. Em làm sao thế, sao ra nông nỗi này.

Nhìn gương mặt nhợt nhạt của Thanh Thanh bị những vết thương ghê rợn, lòng chàng se thắt lại, hai mắt ứa lệ.

Chàng cùng Thanh Thanh gần gũi đã lâu, hơn nữa vốn là đôi hôn phu phụ, tuy giận cha nàng bạc nghĩa, song Cừu Cốc vẫn thâm mến thương Thanh Thanh.

Nếu không có cuộc hôn nhân bất thần do Thái Bạch Tiên Ông làm chủ giữa Thanh Thu và Thanh Thanh, Cừu Cốc chưa rõ được lòng chàng đã ngã hẳn về ai. Nay thấy người yêu bị hại thảm thương, thử hỏi lòng chàng đau khổ đến bậc nào.

Vừa lúc ấy, Dung Thường cùng Thanh Thu cũng đã đuổi đến nơi, vừa thấy tình cảnh ra thế, cả hai cùng đứng ngơ người ra nhìn nhau.

Cũng may, Dương Dung Thường vốn là nhân vật lão luyện giang hồ, người trấn tĩnh bước nhẹ đến kéo Cừu Cốc đứng dậy đoạn lấy tay sờ lên ngực Thanh

Thanh, thấy tim còn đập, tuy yếu hẳn song vẫn điều hòa nên sáng mắt vui mừng reo lên:

– Nàng chưa chết đâu.

Thanh Thu cấp tốc khám xét người nàng, biết nàng chỉ bị điểm những huyết mê, nên lập tức giải ngay rồi lấy khăn ra lau các vết máu trên mặt nàng.

Bấy giờ, Cừu Cốc đã giần bốt cơn xúc động, nhìn thấy dung nhan Thanh Thanh đã bị hủy hoại, không khỏi phần nộ gầm lên như con hổ dữ.

– Ngọc Thông! Lòng người thật tàn ác. Nếu ta không giết được người thế chẳng làm người.

Sau khi lau sạch vết máu trên mặt, Thanh Thu lại lấy trong người ra một gói thuốc, nhẹ nhàng rịt các vết thương cho Thanh Thanh, rồi dùng lối hô hấp truyền công, mới cứu được nàng từ từ tỉnh lại.

Dương Dung Thường đến bên nắm lấy tay Thanh Thanh vốn vã hỏi:

– Hàì nhi. Con không bị thương trong người chứ?

Đôi mắt Thanh Thanh từ từ mở. Nghe hỏi, nàng lắc đầu tỏ ra không bị nội thương và nói:

– Lúc nãy con thất thủ bị bọn chúng điểm các huyết mê, nên không biết gì cả.

Từ Thanh Thu mím môi lẩm bẩm:

– Theo tôi thấy thì việc này không phải do Ngọc Thông ra tay đâu.

Cừu Cốc cười nhạt:

– Không phải hẳn thì còn ai ra tay ác độc thế này?

Thanh Thu chậm rãi giải thích:

– Việc này khá rõ ràng, Ngọc Thông đã bắt được em Thanh thì đâu còn ra tay giết bọn thuộc hạ làm gì. Có lẽ giữa đường bị ai đánh lén, nên người của Thiên Độc Cốc mới chết thê thảm như vậy.

Cừu Cốc hừ một tiếng lạnh lùng:

– Dù sao đi nữa sự việc cũng bởi hẳn gây nên, tôi quyết không buông tha hẳn được.

Thanh Thanh đã biết dung nhan nàng không còn nữa, đồng thời cha nàng đã ứng chịu gả nàng cho tên Ngọc Thông nhưng nàng làm sao chung sống bên hắn được. Còn từ chối thì nghịch lại mạng cha. Chán nản, cảm thấy không còn muốn sống nữa, nàng liền đưa tay rút đoản kiếm ra đâm vào ngực.

Dung Thường thất kinh la lớn:

– Con làm gì thế?

Lập tức tung chỉ điểm ra, một làn hồng quan xẹt đến. “Tang” một tiếng, lưỡi

đoản kiếm bị rút ngay xuống đất. Trong lúc quá vội, bà đã phải sử dụng môn Kim Dung chỉ.

Thanh Thanh tự vẫn không được, liền nhào vô lòng Dung Thường khóc lóc thảm thương:

– Lữ bá mẫu. Con... con không còn ham sống nữa.

Dung Thường lấy tay vuốt mái tóc huyền của nàng, nhỏ nhẹ an ủi:

– Hải nhi, con đừng khóc nữa. Nên cương nghị lên, chớ tỏ ra yếu đuối như thế.

Cừu Cốc đến bên khuyên giải:

– Thanh muội. Em chớ nên làm thế. Anh sẽ có cách làm cho dung nhan của em và mẹ sẽ trở lại như cũ.

Dung Thường thở dài nói:

– Hải nhi. Chớ nên nói đại, việc này làm sao có thể thực hiện được.

– Nhứt định được. Con chỉ tìm gặp Thái Bạch Tiên Ông, ông ta có thuốc “Thiên Niên Tiếp Đoạn”, dù cho bệnh gì cũng chữa khỏi cả.

Thanh Thu cũng sức nhớ ra việc ấy, nên vội tiến đến gần nói:

– Mẹ, lời nói của anh con là thật.

Tiếng mẹ của nàng thốt ra rất mật thiết, nhưng đối với Thanh Thanh, chẳng khác nào một mũi dao đâm vào tim, toàn thân nàng run rẩy, bỗng dứt ngay tiếng khóc, nhìn về Thanh Thu cùng Cừu Cốc một lượt, rồi hai tay bịt mắt, tung mình phi nhanh vào rừng thẳm như chạy trốn.

Cừu Cốc đứng sững một hồi rồi vội rượt theo gọi lớn:

– Thanh muội! Thanh muội...

Nhưng chàng làm sao theo sát được khi nàng quá đau khổ muốn lẩn tránh.

Dung Thường vẫn là người từng trải, đã thấy rõ những tình yêu phức tạp của tuổi trẻ, không khỏi buột ra tiếng thở dài:

– Tội nghiệp.

Thanh Thu đã biết lòng Cừu Cốc, nàng tuy có tình nghĩa phu thê, nhưng trong tim chàng không bằng địa vị của Thanh Thanh, tuy âm thầm đau khổ, song ngoài mặt vẫn giữ vẻ tự nhiên. Nàng đến bên Dung Thường nói.

– Hiên giờ kẻ thù của anh ấy rất nhiều, chúng ta nên theo sau thì hơn.

Dung Thường khẽ thở ra, hai người cất bước lên đường.

o O o